

Af Henrik H. Brandt,
direktør for Idrættens
Analyseinstitut

Sprækker bukserne?

En idrætspolitisk bombe gemmer sig i den nye spillelov, som netop er fremsat i Folketinget. I bemærkningerne til den del af lovpakken, som regulerer pengenes fordeling mellem beløbsmodtagerne, hedder det, at fordelingsnøglen skal evalueres i 2014, og der skal ske et "udredningsarbejde af idrættens økonomi og struktur i Danmark".

Dette udredningsarbejde kan føre til nye fusionsplaner og barske magtkampe imellem idrættens organisationer, men det er ingen dum idé at analysere det danske idrætslandskab grundigt i en tid, hvor idrætten er sjældent udfordret i krydsfeltet mellem forening og forretning, indre værdier og omverdenens forventninger.

Eksempler på dette finder man i forhold til drømmene om at styrke topidrætten og tiltrække flere store events. Spørgsmålet er, om bukserne sprækker mellem regeringen, DIF, Sport Event Denmark, Team Danmark på dette område?

Omverdens krav til specialforbund og aktive om resultater vokser ubønhørligt, men samtidig hylder dansk idræt de olympiske værdier og drømmen om at vise flaget i mange idrætsgrene. En rift mellem Team Danmark og regeringen i forhold til DIF i dette spørgsmål var tydelig under vinter-OL i Vancouver.

På eventområdet kan riften blive større. Alle drømmer om opvisningsfaciliteter og store sportsbegivenheder, men samtidig spiller konkurstruede klubber for halvtomme tribuner, mens familien Danmark dyrker idræt på egen hånd. De professionelle ligaklubber og eliteidrætten er knapt

fortsættes...

Indhold:

- Store arenaer udfordrer dansk idræt
- Store byggerier løber sjældent rundt
- Bred støtte til multiarena
- Vinterolympisk vendepunkt
- Kommentar: Olympiske amatører
- Kalenderen

Foto: MCH

MCH Multiarena tager form i Herning. Men ét er at bygge, noget andet at skabe de økonomisk og kulturelt bæredygtige destinationer for sport, events og underholdning, som alle drømmer om.

De store arenaer udfordrer dansk idræt

Analyse: Kommuner og sportsklubbers flirt med oplevelsesøkonomien kalder på fornyet omtanke, selv om finanskrisen har lagt en dæmper på arena- og stadionplanerne i Danmark.

Af Henrik H. Brandt og Søren Bang, Idan

Da Idrættens Analyseinstitut i november 2007 var medarrangør af konferencen 'Sportens nye arenaer' i København, deltog over en tredjedel af landets kommuner. Snart sagt alle legede med tanken om at opføre store stadion- eller arenaanlæg for at profilere lokalområdet.

November 2007 er længe siden, når man i dag læser overskrifterne om finanskrisen, konkurstruede fodbold- og håndboldklubber og kriseramte arenaprojekter.

Det har vist sig, at det flittigt benyttede udtryk 'visioner' på arenafronten ofte er synonymt med 'dårlige forretningsplaner'. De fleste projekter fra arenafeberens klimaks er i dag skrinlagt på ubestemt tid.

Også i den internationale stadion- og arenabranche har nøgternheden bredt sig

efter et årti med byggeboom i sektoren. Dette kom til udtryk i mødet mellem eksperter og aktører fra arena- og stadionbranchen på det netop afviklede Nordic Venue Forum i Stockholm.

Væk var guldgraverstemningen (og kommunerne). Industrien erkender i dag åbent, at næsten alle store stadion- og arenaprojekter i Europa kræver betydeligt offentligt medspil. En kendsgerning, som de senere års fejlslagne forsøg på at skaffe private investorer til projekter i Høje Taastrup, København, Århus, Esbjerg, Svendborg, Silkeborg m.fl. har dokumenteret herhjemme. De store stadion- og arenaprojekter er derfor ikke kun kommerciel business, men i lige så høj grad offentlige kulturinvesteringer.

Dernæst optager det flere af industriens repræsentanter, at den globale arenafeber

fortsættes...

med til at betale gildet på de nye prestige-anlæg, hvor lokale foreninger tilmed ofte føler sig trængt.

DIF skal i princippet bakke op om både breddeidrætten og eliteidrætten og de store events. Det gør fælles fodslag med Team Danmark og Sport Event Denmark besværlig, når udtagespolitik i olympisk ånd betyder sidstestpladser, eller når det offentlige for at redde stumperne må smide millionbeløb i den lokale ligaklub, den kriseramte arena eller en international sportsbegivenhed.

Sport Event Denmark forsøger for tiden at rejse mindst 20 mio. offentlige kroner til at trække den olympiske bevægelses oppustede SportAccord-konference til København i 2012. Formålet er at massere de internationale specialforbund for at hive endnu flere internationale mesterskaber til Danmark, som skattekysterne og idrætten selv ofte må finansiere af mangel på private midler.

Er SportAccord, hvad dansk idræt har brug for lige nu? Mon DIF, Sport Event Denmark, Team Danmark og regeringen kan enes om svaret? Forhåbentlig maler de sig ikke yderligere op i et hjørne, hvor retorikken om medaljer, mursten, branding og events suger kræfterne ud af andre satsninger.

FRA ARENAVERDENEN

Nordic Venue Forum i 2011

Idan vil sammen med den britiske stadionekspert Ian Nuttall gentage konferencen Nordic Venue Forum i København i 2011.

Premieren på Nordic Venue Forum i Stockholm den 16.-17. marts, som vi beretter fra i dette nyhedsbrev, fik meget flotte evalueringer af de ca. 80 aktører fra den nordiske og internationale stadion- og arenaverden. Ambitionen er at nå op på det dobbelte antal og engagere et større antal kommuner og ligaklubber fra de nordiske lande i København i 2011.

Nordic Venue Forum forsøger at skabe et bredt nordisk forum for viden og debat om drift, byggeri og indhold i større arenaer til sport og underholdning.

Allerede den 21.-22. april er Dublin i øvrigt vært for det tilbagevendende Stadium Business Summit, som også er arrangeret af Ian Nuttall, men har fokus på stadionindustrien.

Et af hovedtemaerne for konferencen bliver, hvordan stadionbranchen efter nogle gyldne år bedst kan håndtere udfordringer som den globale økonomiske krise, risikoen for faldende tilskuertal, miljøkrav, øgede serviceforventninger og stigende omkostninger.

På programmet optræder en lang række aktører fra bl.a. England, USA Tyskland og Irland.

Læs mere om program og tilmelding på www.stadiumbusinesssummit.com.

rummer en risiko for at plastre markedet til med kedsommelige gigantbyggerier, der giver triste kulturelle og arkitektoniske associationer til X-Factor, McDonald's eller Oslo-færgens dansebar. Ofte er arenaernes samspil med lokalområdet også mangelfuldt.

“Mange projekter er udelukkende fokuseret mod produktet, men der bør være et meget bredere syn på markedet. Vi har set en række mesterstykker, arkitektonisk og teknisk, men det er testosteron og ikke markedet, der driver forretningen,” sagde den britiske professor Terry Stevens fra det waliske konsulentfirma Stevens & Associates, der har specialiseret sig i turisme og fritidsindustrien.

Forbrugerne er ifølge Terry Stevens i stigende grad trætte af ‘seriel reproduktion’. Professoren efterlyste mere differentiering i projekterne og et bedre samspil med kunsten, den lokale kultur og lokalsamfundet i øvrigt. Han blev indirekte støttet af den finske arenaentreprenør Mika Sulin, der står bag en række af Europas største arenabyggerier og ser udviklingen af mere og bedre indhold til arenaerne som en af de vigtigste udfordringer.

Nu behøver der ikke være noget galt med globale underholdningskoncepter, men selvmodsigelserne i forhold til idrætspolitiske interesser og ønsket om unik branding af lokalsamfund presser sig på, når underholdningstemplerne samtidig er afhængige af massive offentlige tilskud. Selvmodsigelsen kan forekomme særligt påtrængende i Danmark, hvor fodbold er ene om at generere nævneværdig tilskueromsætning, og hvor medieinteressen for dansk sport begrænser sig til fodbold og håndbold.

Særlige danske udfordringer

De danske kommuner og beslutningstagerne i idræts- og underholdningssektoren bør benytte åndehullet, indtil næste mutation af den utæmmelige arenafeber rammer danske kyster, til at overveje, om de hjemlige idræts- og kulturpolitiske strategier spiller sammen på den rigtige måde.

De to større arenaprojekter, som stadig lever trods finanskrisen, illustrerer udfordringerne.

Messecenter Herning (MCH) bliver først i Danmark med en kæmpehal til 15.000 tilskuere. Derved sikrer Herning sig et tilskud på 3,5 mio. kr. om året fra Sport Event Denmark i huslejetilskud til store idrætsarrangementer. Hallen kan på fin vis indgå i messecentrets udstillingsvirksomhed, men det er stadig et åbent spørgsmål, om byen Herning er en attraktiv destina-

Foto: Globen/Sören Andersson

At skabe finde indtægtskilder er en udfordring for alle arenaer. Globen i Stockholm har fundet en ny måde: Det nyåbnede 'Skyview' tilbyder sine gæster en spektakulær udsigt fra toppen.

tion for de største events. Den økonomiske krise i de lokale ligaklubber i fodbold, håndbold og ishockey forstærker spørgsmålet, om byen tilskuer- og sponsormæssigt kan bære store værtskaber år efter år.

Decideret idrætspolitisk sprængfarlig bliver arenaen i Herning, hvis presset for at ‘afvikle events’ i det nye prestigebyggeri som modydelse for Sport Event Danmarks tilskud betyder, at andre kommuner med egnede, men mindre anlæg på grund af de statslige midler går glip af events, som egentlig passede bedre til dem.

I København måtte underholdningsgiganten AEG opgive at bygge en ny multiarena trods tilsagn om et rente- og afdragsfrit lån på 200 mio. kr. fra kommunen. Nu redder et mere direkte engagement fra kommunen, By & Havn og Fonden Real-dania måske alligevel drømmen, men den lokale idræts evne til at levere ‘content’ forekommer meget usikker.

Trods sportslig succes formåede FC København aldrig at få københavnernes til at interessere sig for den håndboldsport, der kunne udgøre ryggraden i en multiarena. Hovedstadsområdet ishockeyklubber går rituel tiggengang til kommunerne eller i skifteretten for at afvikle konkurrencer, og andre potentielle halidrætsgrene er underudviklede som underholdningsidrætter i Danmark.

Desuden rejser det tidligere løfte fra Sport Event Denmark og DIF om at yde fem mio. kr. i årlige huslejetilskud over ti år til AEG's multiarenaprojekt spørgsmålet, om de idrætslige aktører har gjort sig klart, hvad en multiarena i København vil betyde idrætspolitisk? En multiarena vil fortsættes...

Småt er godt i stadionverdenen

Tendensen peger ikke længere mod stadig dyrere og mere avancerede stadions.

Tværtimod kan man ifølge Ulrik Ruhnau fra Sportfive (se boksen nederst) ligefrem tale om en ny generation af lidt mindre og relativt enkle stadions., der i Tyskland typisk har plads til 25.000-30.000 tilskuere.

Det seneste eksempel er Bundesliga-klubben Hoffenheims nye hjemmebane, Rhein-Neckar-Arena til 60 mio. euro. Andre lidt ældre eksempler er Wolfsburgs stadion fra 2002 til 53 mio. euro og Duisburgs arena fra 2004 til 43 mio. euro.

Ulrik Ruhnau skelner mellem tre kategorier af stadions: Øverst finder man store 'luksusstadions', ofte multifunktionelle, med en opførelsespris på typisk 4.000-6.000 euro pr. sæde (30.000-45.000 kr.) og mindst 50.000 siddepladser, f.eks. Allianz Arena i München.

I mellemkategorien følger en gruppe af lidt mindre og mere skræbete 'funktionelle' stadions i Parken-størrelse med en sædepris på cirka 2.000-3.000 euro (15.000-22.000 kr.). Og billigst er de nye 'generation 2-stadions', som kan koste under 1.500 euro pr. sæde (10.000 kr.).

Herhjemme ses tendensen også i flere nyopførte provinsstadions i Danmark, som er relativt billige og med moderat kapacitet. De danske stadions er dog noget mindre med omkring 10.000 siddepladser og koster omkring 100 mio. kr. at opføre.

Rene stadions har flest tilskuere

At løbebaner på fodboldstadions ofte er et problem for tilskueroplevelsen, er kendt viden. Men nu giver tysk forskning et eksakt bud på, hvor stort problemet reelt er.

En undersøgelse af Arne Feddersen og Wolfgang Maennig fra Hamburg Universitet når gennem analyser frem til, at tilskuegevinsten på det monofunktionelle stadion er cirka 2.800 tilskuere pr. kamp i forhold til de 'olympiske stadionmodeller'.

Holder den beregning, er der mange penge at hente på at bygge klassiske fodboldarenaer. Opgjort over en tænkt stadionlevetid på 30 år vil de ekstra billetindtægter på et monofunktionelt stadion i den bedste tyske fodboldliga, Bundesligaen, kunne hente omkring 24 mio. euro.

Som de to forskere konkluderer, svarer det til 20 procent af de gennemsnitlige opførelsesomkostninger i forbindelse de tyske stadions, der blev opført op til VM i fodbold i 2006.

Erkendelsen af, at en vis intimitet er vigtig for oplevelsen, har bredt sig i dagens stadionbyggerier. Eksempelvis valgte Frankfurts Commerzbank-Arena at sløjfe løbebanerne ved renoveringen af det oprindelige Waldstadion. Derved lykkedes det at halvere den maksimale tilskuerafstand til banen fra 125 til 60 meter.

presse sponsormarkedet yderligere, og den europæiske arenasektors kroniske jagt efter indhold vil skabe et stigende pres for overnationale ligaer. DIF og specialforbundene bør overveje, om de er parate til at levere hold til sådanne ligaer – eller møde udfordringen fra private udbryderligaer i håndbold, basketball eller ishockey.

En københavnsk arena uden et populært hjemmehold eller to øger presset på Sport Event Denmark og DIF for at levere store internationale mesterskaber til København. Men dette marked befinder sig i en vanvidsspiral, hvor 'nye nationer' i Asien og Mellemøsten investerer gigantbeløb i mesterskaber uden folkelig appel.

Mere oplevelse end økonomi

Andre steder i Danmark oplever mindre stadion- og arenasatsninger samme dilemma: På den ene side ønsker kommunerne at huse større events og sportshold, på den anden side følger der ingen selv bærende oplevelsesøkonomi med satsningerne. Kommunerne subventioner events og yder indirekte tilskud til de professionelle

fodbold- og håndboldligaklubber i form af lav leje eller forpagtningsafgift. Trods dette er forholdet mellem kommunerne og de lokale eliteklubber konfliktfyldt og lidet fokuseret på kreativ udvikling af nyt indhold.

Er Danmark trods kommercialiseringen af topidrætten og dens rammer overhovedet kommet meget længere end til folkeoplysningslovens ånd om, at faciliteter er noget, kommunen 'stiller til rådighed'? Til sammenligning betaler fodboldklubber som Doncaster Rovers og Coventry City i Englands næstbedste række begge en mio. pund i årlig stadionleje uden rettigheder til reklamer, mad/drikke og stadionnavn.

Vil vi have en mere bæredygtig dansk sektor for events og underholdningsidræt i topklasse, må idrætsorganisationer, kommuner, faciliteter og andre relevante aktører langt mere målrettet begynde at debattere, udvikle og investere i viden, indholdsproduktion og udvikling af driften i sportens store arenaer. Målet må være arenaer, der er både kulturelle og økonomisk gevinster for samfundet, og som ikke blot dræner kommunekasserne.

De store prestigebyggerier løber sjældent rundt

Imponerende, men dyrt: Commerzbank-Arena i Frankfurt til over 160 mio. euro.

Dyre multifunktionelle stadions med skydetag, flytbar grønsvæer eller andre avancerede løsninger er imponerende og prestigeomgærdede, men en god forretning er de meget sjældent. Det samme kan siges om de store multifunktionelle indendørs arenaer, der næsten altid kræver, at det offentlige spæder til byggeriet.

På konferencen Nordic Venue Forum i Stockholm advarede Ulrik Ruhnau, der er vicepræsident i det tyske marketing- og konsulentfirma Sportsfives afdeling for forretningsudvikling, mod at satse blindt på de dyre stadionbyggerier.

"Beslutningen om at bygge mono- eller multifunktionelle stadions bygger ofte mere på følelser, end den er udtryk for en rational beslutning," konkluderede han.

Ifølge Sportfive er de store high tech-stadions så dyre, at det er umuligt at forrente ekstrainvesteringen. Et multifunktionelt fodboldstadion med plads til små 50.000 tilskuere kan i Tyskland således let koste over 160 mio. euro eller mere end dobbelt så meget som et 'rent' fodboldstadion med plads til små 40.000 tilskuere.

Ekstraudskrivningen på ca. 80 mio. euro (600 mio. kroner) for den dyre løsning skal sættes op imod, at et godt drevet multifunktionelt stadion i Tyskland måske kun kan regne med at få små to mio. euro mere på bundlinjen om året ved at lave ikke-fodboldrelaterede arrangementer. Det dækker langt fra de ekstra finansieringsudgifter.

Også de indendørs multiarenaer er mere kulturinvesteringer end pengemaskiner, uanset hvor kommercielt de drives.

"De fleste anlæg rundt omkring i Europa behøver en vis grad af offentlig støtte," konstaterede bl.a. Brian Kabatznick, vicepræsident i AEG Facilities Europe, under konferencen på linje med flere af de øvrige eksperter.

AEG's nybyggede O2 World i Berlin er én af de få undtagelser, som bekræfter reglen med næsten 1,5 mio. besøgende det første år - bl.a. takket være fulde huse til arenaens ishockeyhold, Die Eisbären.

Søren Bang

Kan København gøre det billigere?

Måske behøver Københavns arena ikke blive helt så dyr, som byen forventer.

Det mener i hvert fald den finske arenaekspert Mika Sulin, der har været involveret i en række store arenabyggerier i Europa som både entreprenør og rådgiver – bl.a. i forbindelse med opførelsen af Color Line Arena i Hamburg, ligesom han var inddraget i tidligere overvejelser om at bygge en arena i København ved Bella Centret eller i Høje Taastrup.

"Arenaer behøver offentlige penge, men 30 mio. euro (cirka 225 mio. kr.) og måske en gratis grund er nok. Det er holdbart," siger Mika Sulin.

Han skønner, at en arena kan bygges for cirka 700 mio. kr. i København, hvis der er tale om en arena som Color Line Arena eller Hartwall Arena in Helsinki.

"Det er ikke billige arenaer. Det er toparenaer med alle faciliteter, smukke restauranter, gode sikkerhedsforhold og avanceret teknologi. Jeg kender ikke AEG's planer i København, så jeg kan ikke kommentere på dem, men jeg ville gerne bringe koncepterne fra Hamburg eller Helsinki til København."

Foto: AEG

AEG's skitse til en københavnsk multiarena. AEG har opgivet at bygge, men kan blive operatør.

Bred støtte til multiarena

Et enigt rådhus støtter, at Københavns Kommune går ind i opførelsen af en ny multiarena i Ørestaden. Udfordringen bliver at fylde den.

Af Søren Bang, Idrættens Analyseinstitut

Arenaprojekter til trecifrede millionbeløb deler ofte de lokalpolitiske vande i Danmark, og store byggeprojekter i København har mildt sagt ofte en svær gang på jord.

Men der var enighed over hele linjen fra, da Københavns Borgerrepræsentation den 25. marts sagde ja til, at kommunen nu skal gå i spidsen for at få bygget en ny multiarena i København.

Sammen med Realdania Fonden og det offentlige udviklingsselskab By & Havn vil kommunen undersøge muligheden for at etablere et selskab, der kan stå for opførelsen af en arena med plads til 15.000 tilskuere. Forventes pris: Én milliard kroner plus en grund i Ørestaden til 300 mio. kr.

Kommunen og Realdania skal til sammen stille med 400-500 mio. kr., hvoraf kommunen tegner sig for de 200.

De manglende 500-600 mio. kr. til byggeriet skal komme andre kilder, f.eks. lån. Men ambitionen er, at en forpagtningsafgift kan forrente de lån, der bliver optaget.

Grunden bliver By & Havns bidrag til festen.

AEG gik kold undervejs

Beslutningen om at satse på et nyt kommunalt og fondsejet arenaselskab er en konsekvens af, at den internationale underholdningskoncern AEG måtte opgive at finde pengene til det nye arenabyggeri, selv om man havde vundet retten til et 30-årigt rente- og afdragsfrit kommunalt lån og

driftsstøtte fra både Sport Event Denmark og Region Hovedstaden.

Men AEG kan stadig få en central placering i en ny arena som operatør, og koncernen er derfor ikke ude af spillet.

Sporten er den store udfordring

Den største udfordring bliver sandsynligvis at finde de nogle 'ankersporter', der kan fylde arenaen, når der ikke kommer et håndbold- eller ishockey-VM forbi.

Et selskab som AEG kan selv trække koncerter og underholdningsevents til København. Til gengæld er der kun en svag tilskuertradition i Danmark, hvor ingen indendørs sportsgrene er i nærheden af at trække 10.000-14.000 tilskuere om ugen. Selv i det ishockeyglade Sverige spiller et hold som Djurgården kun se sine slutspilskampe i Stockholms multiarena, Globen.

På arenakonferencen Nordic Venue Forum i Stockholm bad vicepræsidenten for AEG Facilities Europa, Brian Kabatznick, om bud på ankersporter i en københavnsk arena og pegede selv på håndbold som den bedste mulighed fulgt af ishockey og basketball som mere usikre kandidater.

"Men du kan bygge en stor grad af fleksibilitet og funktionalitet ind i disse arenaer, så ved at afskærme de øvre områder, kan du stadig få en meget effektiv og vel-fungerende opstilling med 7.000 pladser. Og selv hvis du kun har det halve besat til basketball, håndbold eller ishockey, vil det stadig virke rimeligt godt og intimt," vurderede Brian Kabatznick.

NYT FRA IND- OG UDLAND

Idrætsorganisationer anker kridtdom

Danmarks Idræts-Forbund (DIF), Danske Gymnastik- og Idrætsforeninger (DGI) samt Firmaidrætten har besluttet at anke en principiel dom fra Landsretten om opkridning af fodboldbaner.

Idrætsforeningen Jetsmark IF havde med bistand fra idrætsorganisationerne lagt sag an mod Jammerbugt Kommune, da kommunen af økonomiske årsager havde besluttet ikke at opkridte banerne. Jetsmark IF mener, at kommunen er forpligtet til at opkridte banerne, da den ifølge folkeoplysningslovens bestemmelser skal stille idrætsfaciliteter med 'fornødent udstyr' gratis til rådighed.

Jammerbugt Kommune fik imidlertid ved Landsretten medhold i, at de godt må opkræve penge af idrætsforeningen for at kridte fodboldbaner op. Dommerne i Landsretten var uenige om domsafsigelsen, og de tre idrætsorganisationer har nu besluttet at anke dommen til Højesteret:

"Sagen er meget principiel. Vi må have afklaret hvad 'fornødent udstyr' indeholder. For os er det klart, at opkridning af en fodboldbane er nødvendig for at kunne spille turneringsfodbold. Så enkelt er det," siger Søren Møller, formand for DGI.

Den principielle sag falder i øvrigt sammen med, at et regeringsnedsat udvalg om kort tid ventes at komme med forslag til en eventuel revidering af folkeoplysningsloven.

Vinter-OL bekræfter medietendens

Vinter-OL i Vancouver bekræftede en tendens, hvor nye medier spiller en stadigt vigtigere rolle i transmissionen af levende billeder fra store sportsbegivenheder, men hvor gammeldaws tv stadig genererer langt de største indtægter og seertal.

Verdens tv-stationer transmitterede i alt 24.000 timer fra vinter-OL, mens udbuddet på digitale medier nåede op på 26.000 timer fordelt på 150 lande. Dette er 100-dobling siden sidste vinter-OL i Torino, hvor blot 23 lande udnyttede OL-rettigheeder til nye medier.

Levende billeder på mobilen vokser støt med 6.000 timer fra vinter-OL. I USA blev der alene downloadet to mio. klip fra vinter-OL på mobiltelefoner mod 301.000 fra OL i Beijing for halvandet år siden.

Ishockeyfinalen mellem USA og Canada blev med 16,6 mio. seere den mest sete tv-begivenhed nogensinde i Canada, men det er fortsat i udpræget grad USA og tv-stationen NBC, der trækker det kommercielle læs for de olympiske lege.

NBC betalte 68 procent af IOC's samlede salg af tv-rettigheeder på 1,2 mia. dollars fra Vancouver. Trods al hype om nye medier benyttede NBC med succes en strategi, hvor billederne fra de vigtigste finaler i Vancouver blev blokeret i op til seks timer for at blive vist i prime time. NBC's strategi gav meget høje ratings, men på grund af annoncemarkedets krise tabte NBC ifølge TV Sport Markets alligevel over 200 mio. dollars på OL i Vancouver. IOC har endnu ikke solgt OL-rettigheederne i 2014 og 2016 til det amerikanske marked.

Premier League vælter Norden

Mediekoncernen SBS betaler et rekordbeløb på ca. 180 mio. kr. for retten til at vise Premier League-fodbold til danske tv-seere i de kommende tre sæsoner.

Dermed bliver Premier League-fodbold et vigtigt element i tv-krigen om de danske sportsseere, hvor SBS-kanalerne Kanal 5 og 6'eren vil benytte de engelske kampe i konkurrencen om abonnementsernes kunst mod andre fodboldsatsende sportskanaler som 3+, TV 2 Sport og Canal 9.

Siden 1996 har de engang så folkekære engelske 'lørdagsvenner' tilhørt Canal Plus i Norden, men betalingskanalen blev taberen i den nordiske tv-krig, da tv-agenturet Medge Consulting i fjor erhvervede de nordiske rettigheder til Premier League for i alt 894 mio. kr. over tre år.

Medge Consultings satsning på engelsk fodbold ser ud til at tjene sig hjem. I Norge, hvor engelsk fodbold har en folkelig særstatus, betaler TV 2 ca. 460 mio. kr. for rettighederne, mens MTG har købt rettighederne i Sverige for et beløb, der af branchebladet TV Sports Markets forventes at ligge på niveau med den norske pris.

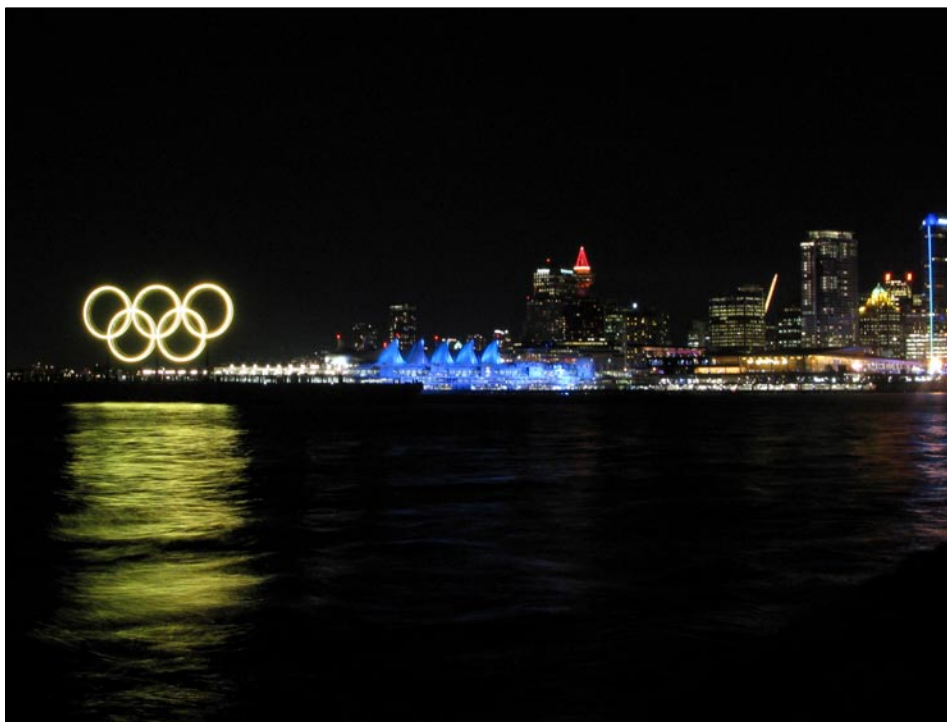

Foto: Zernstor

Vancouver 2010: Vintersport som downtown-event i en millionby.

Vinterolympisk vendepunkt

Efter den olympiske vintersportsfest i storbyen Vancouver kritiserer præsidenten for det internationale skiforbund, Gian-Franco Kasper, IOC for at have udviklet de olympiske vinterlege til to adskilte sportsbegivenheder.

Af Lars Jørgensen, freelancejournalist

VANCOUVER: "Sneen smeltede jo så hurtigt, at det mest af alt lignede OL i vandski...!"

Præsidenten for det internationale skiforbund, Gian-Franco Kasper, fandt det nødvendigt at bruge selvironi og humor, da han umiddelbart før afslutningen på forårsplagede Vancouvers olympiske vintersportsfest analyserede den canadiske storbys 16 dage lange værtskab for de 21. olympiske vinterlege.

"Jeg har forståelse for, at et flertal af IOC's medlemmer af logistiske årsager vælger storbyer som værtsbyer for de olympiske vinterlege. Problemet er bare, at storbyer sjældent er placeret højt nok oppe i bjergene, hvor den nødvendige sne findes til at afvikle et vinter-OL," fastslår Gian-Franco Kasper.

Mens Vancouver lagde skøjtehaller til næsten udsolgte olympiske kampe i ishockey, skøjteløb og curling, blev fleste olympiske skikonkurrencer afviklet for halvtomme tribuner i bjergene flere timer kørsel væk fra værtsbyen.

"De olympiske vinterlege er blevet to adskilte og uafhængige sportsbegivenheder

der med alt for stor fysisk afstand imellem konkurrencerne. Af hensyn til atleter, tilskuere, medier og sponsorer er IOC nu nødt til at vende tilbage til de 'rigtige' olympiske vinterlege, som vi husker dem fra f. eks. Lillehammer i Norge," siger ski-præsidenten, som også er medlem af IOC.

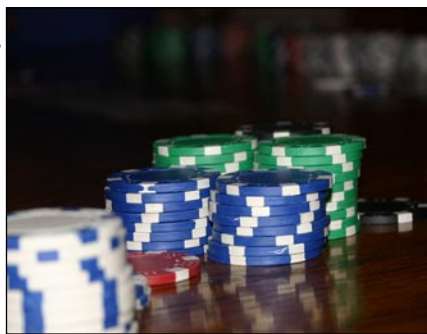
Selv om Gian-Franco Kasper allerede inden OL var klar over, at Vancouvers generelt milde vinterklima ikke ville give optimale betingelser for verdens største vintersportsbegivenhed, blev han alligevel overrasket over, hvor varmt vejret på denne årstid også var oppe i det primære olympiske skisportsområde i Whistler Mountains.

"Vi havde problemer med at afvikle skihopkonkurrencerne i Whistler. Men værst var sneforholdene i Cypress Mountains, som ikke er så høje og derfor havde lavere temperaturer end Whistler. 28.000 solgte billetter blev annulleret på grund af manglende sne. Det er ikke godt for OL."

Værtsbyen fik sin vilje

Skipræsidenten understreger, at det internationale skiforbund inden åbningen af de olympiske vinterlege forgæves

fortsættes...

Internetblokering giver uro

Regeringens planer om at blokere for internetadgang til spiludbydere uden licens giver uro før vedtagelsen af den nye spillelovgivning.

Spiludbydere er vrede over en lille finte i den fremlagte lovpakke, som betyder, at forbuddet mod at formidle internetadgang til spiludbydere uden licens i Danmark allerede træder i kraft til sommer.

Til gengæld får de udenlandske spiludbydere ifølge lovudkastet først efter nytår mulighed for at få licens til en række spil på linje med Danske Spil. Dermed bliver de udenlandske spiludbydere med planer om at søge licens i Danmark effektivt udelukket fra det danske marked i et halvt år.

Til gengæld bliver Danske Spils monopol til efteråret håndhævet hårdere end nogensinde før, inden markedet åbnes. Danske Spil får altså et stort forspring i forhold til udenlandske spiludbydere, der måtte ønske at træde ind på det danske marked.

Samtidig er teleindustrien mere principielt utilfreds med planen om at indføre internetblokering for spiludbydere uden licens og samtidig pålægge teleoperatører at blokere for adgangen til internetsider på henstilling fra spillemyndigheden under Skatteministeriet.

I et hørings svar fremfører telebranchens organisation, Telekommunikationsindustrien i Danmark, at internetblokeringen blandt andet bryder samtidig med princippet om fri adgang til internettet, som har været med til at udvikle samfundet.

"Derfor ser Telebranchen med udtalt bekymring, på den tiltagende tendens i Danmark til, at blokering af hjemmesider er et middel, man uden større betænkeligheder kan trække op ad hatten, når man fra politisk hold skal have løst et problem på internettet," hedder det i hørings svaret.

Det sætter samtidig spørgsmål ved, om lovforslagets krav om internetblokering er på kant med både EU-retten og en række principper i forvaltningsretten, herunder bl.a. høringsret.

På grund af de juridiske usikkerheder vil teleindustrien forbeholde sig ret til at rejse sagen ved domstolene, hvis lovforslaget opretholdes i sin nuværende form.

opfordrede IOC og Vancouvers organisationskomité, VANOC, til at flytte konkurrencerne i Cypress Mountains op til Whistler Mountains, hvor der var mere og bedre sne på pisterne.

"Desværre var VANOC imod den løsning. De insisterede på at afvikle konkurrencerne i Cypress Mountains på grund af nærheden til Vancouver by og hensynet til transporttiden for de tilskuere, medier og sponsorer, som boede nede i byen," siger Gian-Franco Kasper.

Han tilføjer, at det efter de seneste vinterlege i Vancouver og sommerlege i Beijing er meget svært at få øje på den reducering af OL's omfang og omkostninger, som IOC's præsident Jacques Rogge plæderede for, da han blev valgt i 2001.

"Jacques Rogges idé var rigtig. Men den er svær at gennemføre i praksis, fordi tilskuerne medierne, sponsorerne og værtslandenes interesse for de olympiske lege bare vokser. Hverken Beijing eller Vancouver har været en reduktion af noget som helst. Derfor er det også på tide, at IOC nu begynder at analysere, hvordan de olympiske lege skal udvikle sig i fremtiden. Og ikke kun syv år frem, som vi gør nu, hvor værtsbyerne vælges syv år inden de skal være vært for OL," siger skipræsidenten.

"Det er nødvendigt at planlægge 20 år eller 30 år frem i tiden. Og forhåbentlig bliver der taget hul på debatten allerede i maj i år, hvor IOC gennemgår de mange forslag, der blev stillet på den olympiske kongres i København i oktober i fjor."

De næste vinterolympiske lege skal afholdes i russiske Sochi om fire år. Her frygter Gian-Franco Kasper også, at OL bliver to uafhængige begivenheder.

"Og det samme vil vi formentlig se om otte år, når München, Annecy eller Pyeongchang skal være værtsby. Men jeg drømmer stadig om, at vi igen får placeret de olympiske vinterlege et lille, hyggeligt sted i bjergene med masser af sne og rigtig vintersportsstemning. Det bør være muligt at finde egnede steder. Også selv om det er svært at finde det nødvendige antal hotelværelser andre steder end i storbyerne."

Dårlig forretningsledelse

Drømmen om gamle dages olympiske vinterlege ligger også i Gian-Franco Kaspers canadiske IOC-kollega Dick Pound, som er tidligere præsident for World Anti Doping Agency, WADA. Men den tidligere dopingjæger deler ikke skipræsidentens optimisme i forhold til at skruer tiden tilbage.

"Det bedste ville være slet ikke at have tilskuere i bjergene, fordi en meget stor

Gian-Franco Kasper: OL bør tilbage i bjergene.

del af værtsbyernes olympiske budgetter bruges til at bygge dyr infrastruktur og tilskuerpladser. Men Lillehammer og Lake Placids dage er ovre. Atleterne, tilskuerne, medierne og sponsorerens behov for faciliteter har givet de olympiske vinterlege en størrelse, som kræver, at værtskabet placeres tæt på storbyer med 30-40.000 hotelværelser. Og det er der altså ikke ret mange storbyer i verden, der råder over," siger Dick Pound.

For 30 år siden var den canadiske jurist mere end nogen anden med til at gøre de olympiske lege til en kommerciel succes, da han var ansvarlig for at forhandle IOC's første store, indbringende tv-aftaler på plads.

"Men på trods af de senere års udvikling har IOC's eksekutivkomité mig bekendt aldrig brugt så meget som en halv dag på at sætte sig ned sammen med vintersportsforbundene for at diskutere, hvilken model for de olympiske vinterlege der skal gælde i fremtiden, og om den nuværende strategi, hvor vi har gjort os afhængige af storbyerne, er god nok. Det

fortsættes...

De fem seneste værtsbyer

Vinter-OL er rykket fra bjergene ind i storbyerne siden Lillehammer-legene i 1994. Mens Lillehammer Kommune blot har cirka 26.000 mennesker, bor der små 400.000 mennesker i Nagano og over en million i byområderne Salt Lake City, Torino og Vancouver.

1994: Lillehammer, Norge

1998: Nagano, Japan

2002: Salt Lake City, USA

2006: Torino, Italien

2010: Vancouver, Canada

Golf tillader fleksible medlemskaber

Dansk Golf Union dropper kravet om sæsonmedlemskaber og giver klubberne mulighed for at tilbyde nye, mere fleksible medlemskaber.

På repræsentantskabsmødet i Dansk Golf Union lørdag d. 20 marts besluttede de cirka 230 delegerede efter en lang debat at åbne for de nye medlemsformer i unionens klubber med virkning fra 1. januar 2011.

De nye regler giver klubberne frie hænder til at indføre nye medlemskategorier, herunder korterevarende medlemskaber, hvilket ikke har været muligt ifølge DGU's medlemsbetingelser, der tidligere udelukkende opererede med én type sæsonbetonet medlemskab, hvor hele kontingentet blev betalt ved sæsonstart.

Målsætningen er, at de klubber, som ønsker det, i højere grad målretter forskellige typer medlemskaber til nye målgrupper, herunder unge erhvervsaktive mellem 25 og 45 år, som golfspporten hidtil ikke har evnet at samle op blandt andet på grund af de i sammenligning med andre idrætsgrene relativt dyre kontingenter.

Ambitionen er, at åbningen over for mere fleksible medlemsformer kan opveje risikoen for økonomiske tab, der består i, at nuværende sæsonmedlemmer konverterer til billigere medlemskaber.

Golfunionen håber således at klubberne kan få fat i flere af de golfspillere, som i dag spiller få runder hos private pay-and-play-udbydere.

Forslaget om at åbne op for de nye medlemsformer skal også ses på baggrund af de seneste års stagnation i medlemstilgangen, hvor den foreningsbaserede golf ikke længere kan reportere om lange ventelister, men oplever, at der mange steder mangler medlemmer for at få økonomien til at hænge sammen.

Forslaget om at åbne for nye medlemsformer blev stillet af en enig bestyrelse i DGU og fik opbakning fra cirka 70 procent af de delegerede.

Play the Games direktør får ny rolle

Play the Game står foran et direktørskifte, efter at organisationens initiativtager og mangeårige leder, Jens Sejer Andersen, har valgt at stoppe fra den 15. marts.

Jens Sejer Andersen, der har opbygget et meget omfattende internationalt idrætspolitisk kontaktnet, er dog ikke tabt for organisationen.

Efter en planlagt orlov på seks måneder forventer Jens Sejer Andersen at vende tilbage i en ny og mindre administrativt præget rolle.

Indtil en ny direktør er på plads, vil Play the Games' bestyrelsesformand, Jens Brinch, varetage den daglige ledelse i samarbejde med konferencemanager Maria Suurballe.

Foto: Polfoto/Cero Brelber

er ikke nogen særlig god måde at drive sin forretning på," siger Dick Pound med en slet skjult henvisning til belgieren Jacques Rogge, som for ni år siden vandt over canadieren i kampen om at blive præsident for IOC.

"Jo større succes man har, jo mere opmærksom skal man være på faldgruberne. Det gælder også IOC. For mig er IOC's største udfordring i dag at beskytte OL imod at blive en isoleret sportsbegivenhed for professionelle atleter, som lever efter deres egne regler, og som tilskuerne er ligeglade med, om de snyder og doper sig."

Danmark spiller en rolle

De 258 medaljer, der blev kæmpet om i Vancouver, blev vundet af overvejende professionelle atleter fra kun 26 af de 82 deltagende lande. Alligevel opfatter Gian-Franco Kasper stadig de olympiske vinterlege som en global sportsbegivenhed.

"75 af de 110 medlemslande i det internationale skiforbund deltog i Vancouver. Men sne eksisterer altså ikke i alle lande, så vinterlege bliver aldrig lige så globale som sommerlegene. Vi gør dog meget for at få nye lande med. Det internationale skiforbund hjælper vintersportens udviklingslande med 20 millioner schweizerfranc om året. Og IOC's solidaritetsfond gør også en stor indsats for at hjælpe atleter fra små vintersportsnationer med til OL."

Skipræsidenten understreger, at det er vigtigt for de olympiske vinterlege at have små vintersportsnationer som Danmark med, netop fordi det er forholdsvis få atleter fra økonomisk velstillede og traditionsrige vintersportsnationer, der vinder hovedparten af medaljerne:

"OL skal ikke kun være for topatleterne, for så kan tilskuerne jo ikke se forskellen på de bedste og de dårligste. De olympiske vinterlege ville miste sin globale tiltrækningskraft, hvis det kun var de 15 bedste professionelle atleter i hver disciplin, der var med til OL," siger Gian-Franco Kasper.

Det er formanden for Danmarks Olympiske Komité, Niels Nygaard, enig i. Derfor er det heller ikke det rekordhøje danske deltagerantal og de 18 danske atlethers manglende topresultater, Niels Nygaard hæfter sig ved i sin evaluering af de olympiske vinterlege i Vancouver.

"Vi og Team Danmark skal blive bedre til at koordinere vores udtalelser og oplyse om kriterierne for at blive udtaget og de økonomiske betingelser for at deltage, så den danske offentlighed ikke får en misforståelse af, at det koster en masse penge at sende danske atleter til de olympiske vinterlege. Og så skal vi nedtone vores målsætninger, som for flere atlethers vedkommende var alt for optimistiske i Vancouver og en væsentlig årsag til den kritik, hele det danske hold fik," siger Niels Nygaard, som overordnet set er godt tilfreds med Vancouvers olympiske værtskab.

"Hvis jeg skal sige noget negativt, så er det kun, at der var alt for langt mellem Vancouver og Whistler. Det betød, at sammenholdet mellem de to lejre, ikke var så stærkt, som det burde være. IOC bør i fremtiden gøre mere for at binde de olympiske vinterlege sammen, så det bliver én og ikke to eller flere adskilte sportsbegivenheder."

De største medaljevindere

(Guld, sølv og bronze i parentes)

USA	37	(9, 16, 13)
Tyskland	30	(10, 13, 7)
Canada	26	(14, 7, 5)
Norge	23	(9, 8, 6)
Østrig	16	(4, 6, 6)
Rusland	15	(3, 5, 7)
Syd Korea	14	(6, 6, 2)
Kina	11	(5, 2, 4)
Sverige	11	(5, 2, 4)
Frankrig	11	(2, 3, 6)
Schweiz	9	(6, 0, 3)
Holland	8	(4, 1, 3)

Danske olympiske amatører

Konference om ulighed i sport

8.-12. april 2010: Fodboldverdens fødekæde er et af hovedtemaerne, når Malmö Universitet inviterer til konference om ulighed inden for sport fra den 8.-12. april.

Fodbold styres i dag af få rige og berømte klubber i stærke ligaer, som sportsligt og økonomisk er de mindre og mere perifere klubber overlegne. Denne ulighed gør, at det er meget svært for mindre klubber at konkurrere med de dominerende klubber på og uden for banen.

Udvikling ses på både internationalt og nationalt niveau, og det er konferencens mål at debattere, om udviklingen er gavnlig for fodbold som helhed.

Konferencens anden del fra den 10.-12. april debatterer, om der aktivt skal ydes en indsats for at nedbryde kønsforskelle inden for sport generelt.

Bl.a. spørger konferencen, hvordan man bedst kan rette op på de nuværende uligheder, og hvem der bør gå forrest i kampen for det. I hvilken grad adskiller kvindeidræt sig f.eks. fra den øvrige idræt, og hvor frugtbar er det at operere med de nuværende kønsopdelinger?

Konferencen foregår fra den 8.-12. april på Malmö Universitet.

Konferencen åbnes den 8. april med fokus på ulighed i fodbold, mens den anden del med fokus på kønsforskelle i sport løber fra den 10.-12. april.

Det er muligt blot at deltage i den ene af de to delkonferencer.

Konference om sport og innovation

15. april 2010: Med U21-EM i fodbold som case sætter Active Institute på en konference den 15. april fokus på begrebet eventbaseret innovation.

EM-slutrunden for U21-hold i fodbold skal i 2011 afvikles i Midtjylland, og konferencen stiller skarpt på, hvad der findes af innovationsmuligheder for virksomheder, der ønsker at være en del af den store fodboldevent. Samtidig giver konferencen et bredere indblik i samspillet mellem sport, teknologi og innovation.

Blandt oplægsholderne er Uffe Elbæk, der var direktør for World Outgames 2009, Christian Bordinggaard fra DBU, der fungerer som turneringsdirektør for U21-slutrunden, og Kenneth Olausson, der er direktør i den svenske sport- og innovationsvirksomhed Innovation Impact og tidligere har holdt oplæg i forbindelse med Idrættens Analyseinstituts udgivelse af rapporten 'Idrættens Iværksættere'.

Region Midtjylland, Århus, Viborg og Herning Kommuner er medarrangør af konferencen. Læs på instituttets hjemmeside, www.activeinstitute.dk.

Kommentar: Kritikken af de 18 danske deltagere i de 21. olympiske vinterlege giver anledning til at stille spørgsmål ved, hvem der er Danmarks største olympiske amatører – atleterne, idrætspolitikerne eller sportsmedierne.

Af Lars Jørgensen,
freelancejournalist

VANCOUVER: Dommen over 18 danske atlethers deltagelse i de 21. olympiske vinterlege var nådesløs. Allerede efter kun fem konkurrencedage, og endnu inden alle danskerne havde været i ilden i Vancouver, blev nationens udvalgte ristet over den olympiske flamme hjemme i Danmark.

Sportsredaktører og lederskribenter muntrede sig højlydt over danskernes bundplaceringer side og side med deltagere fra afrikanske lande. Og førende idrætsfolk truede lige så hurtigt med at tage offentlige støtte kroner fra Danmarks latterlige amatører.

På trods af mediernes ubarmhertige kritik kæmpede de danske atleter dog ufortrødent videre. Og selv om det ikke lykkedes at mætte Danmarks medaljehungrende medier og politikere, opnåede enkelte af dem da også hæderlige resultater med en 5. plads til kvindelandsholdet i curling som det bedste.

Ganske vist ikke prangende for en nation, som alene måler sin eliteidræts værdi på, hvor mange medaljer udøverne får hængt om halsen. Men for næsten alle 18 danske OL-deltagere helt i overensstemmelse med det sportslige niveau, de blev udtaget på. Og samtidig billig reklame for dansk idræt.

12 af de 18 danske OL-atleter har de seneste to år tilsammen modtaget én million kroner om året fra Team Danmark i støtte. De øvrige seks deltagere modtog i alt en halv million kroner fra den Internationale Olympiske Komité's solidaritetsfond.

Kun medaljer til 26 lande

Enhver sportsredaktør og idrætspolitiker burde vide, at det danske budget var småpenge i forhold til de enorme vinterolympiske budgetter, som danskernes konkur-

renter havde til rådighed i mange af de 81 andre deltagende lande.

Australien betalte således landets atleter 20 millioner kroner for at vinde to guldmedaljer og en sølvmedalje. Storbritanniens enlige guldmedalje kostede 50 millioner kroner. Og værtsnationen Canadas 14 guldmedaljer, syv sølvmedaljer og fem bronzemedaljer kostede intet mindre end 500 millioner kroner.

De i alt 258 medaljer, som 2.632 deltagere kæmpede om i Vancouver, blev vundet af atleter fra kun 26 lande. I det nationale medalje-regnskab endte Danmark altså på en delt 27. plads sammen med 55 andre lande, som heller ikke fik en eneste atlet på podiet.

Set i det perspektiv er der derfor al mulig grund til at stille spørgsmål ved, hvem der var dansk idræts største olympiske amatører under vinter-OL. For en amatør er jo netop kendetegnet ved, at vedkommende ikke modtager penge. Det gjorde Danmarks deltagere ikke målt i forhold til konkurrenterne. I hvert fald ikke beløb, der er værd at kritisere. Tværtimod har den olympiske drøm kostet de fleste af de danske deltagere års sportsligt slid og underskud i privatøkonomien.

Amatørjournalistik

Derimod optrådte hovedparten af de offentligt støttede danske sportsmedier som glade amatører allerede længe inden OL, da de som en konsekvens af, at det danske herrelandshold i ishockey ikke kvalificerede sig, valgte at blive helt væk fra Vancouver.

Hjemme i Danmark baserede sportsmedierne hovedsagelig deres olympiske analyser på tv's natlige reportager frem for på egne professionelle, journalistiske iagttagelser. Medmindre de da supplerede med telegrammer fra det ligeledes OL-fraværende nyhedsbureau Ritzau, som brugte Danmarks Idræts-Forbund og Team Danmarks egne kommunikationsmedarbejdere i Vancouver til at interviewe de danske atleter.

Mon ikke der ville lyde et ramaskrig fra ledelsen i Dansk Journalistforbund, hvis Ritzau på samme måde sparede de politi-

fortsættes...

Spot på fodbold og VM i Sydafrika

28.-29. april 2010: Over to dage inviterer Danske Sportsjournalister i samarbejde med UPDATE til topmøde om VM i fodbold 2010. Her sætter en række eksperter den 28.-29. april 2010 fokus på emner, der er relevante for sportsjournalister og redaktionelle medarbejdere, der skal dække sommerens VM i Sydafrika.

De to intensive dage giver der mulighed for at høre nærmere om både fodbold, medier og Afrika i relation til den forestående afvikling af VM.

På fodboldsiden kommer det blandt andet til at handle om udviklingstendenser i fodbolden og Danmarks modstandere, ligesom der fokus på aspekter af medier med eksempelvis et kig på sportsjournalistikens medieudfordringer.

Derudover formidler seminaret viden om det land, som danner rammen om VM-turneringen.

Seminaret afholdes hos DBU i Brøndby. Læs mere på www.dje.dk.

Foto: Chase N.

Det kvindelige curlinghold, der endte på en femteplads, havde undervejs tydelige problemer med spillet og samarbejdet. Men ikke kun på selve banen er der plads til forbedringer, mener Lars Jørgensen.

ske journalister væk og brugte statsministerens egne spindoktorer til at interviewe statsministeren?

Men sportsmediernes var ikke de eneste amatører, der kritiserede de danske OL-deltagere. Team Danmarks direktør, Michael Andersen, skældte kvindelandsholdet i curling ud for at optræde mere eller mindre afklædte i medierne frem for at fokusere på deres sport. Direktøren mente, at flere måneders medieeksponering gik ud over spillernes sportslige koncentration.

Men hvorfor i alverden gav direktøren så ikke spillerne en professionel skideballe, allerede inden de for åben tv-mikrofon begyndte at kaste med sten og skælde ud på hinanden i frustration over dårlige resultater?

Ved samme lejlighed kunne Michael Andersen have taget Team Danmarks politisk udpegede formand, Venstres Carl Holst, i skole og belært ham om, at kun en tredjedel af de danske atleter var støttede af Team Danmark, inden den sydjyske regionsformand offentligt luftede sin skuffelse over hele det danske hold og først efterfølgende i en fælles pressemeddelelse med DIF's formand Niels Nygaard præciserede, at hans kritik kun var møntet på de 12 atleter, der fik støtte af Team Danmark.

Rod i begreberne

En professionel skideballe ville formentlig også have lagt en dæmper på Danmarks daværende kulturminister, den konservative Carina Christensen.

Kulturministeren nåede kun at overvære en enkelt dansk curlingkamp i Vancouver, inden statsminister Lars Løkke Rasmussen kaldte hende hjem til en fyreseddel.

Alligevel formåede hun at true med færre penge til dansk eliteidræt. Og begrundede det fejlagtigt med, at det er danske skatteydere, der betaler gildet, selv om det formelt set er tips- og lottospillerne.

Carina Christensen var dog ikke den eneste danske idrætspolitiker, der rodede rundt i begreberne. Det debuterende danske medlem af den Internationale Olympiske Komité, Kronprins Frederik, sidestillede fejlagtigt en benådning af hans kriminelle sydkoreanske kollega Kun-Hee Lee med en frifindelse.

Kronprinsen blev belært om sin juridiske brøler af den daværende justitsminister Brian Mikkelsen. Men sidstnævnte agerede heller ikke selv særligt professionelt, da han valgte at tage på privat OL-ferie i Carina Christensens ledige hotelværelse i Vancouver.

Normalt akkrediterer IOC kun statsoverhoveder, regeringsledere og sportsministre til OL. Alligevel lod Brian Mikkelsen sig begave med olympiske frikort til sig selv og sin hustru. Dermed kunne det danske justitsministerpar frit overvære alle olympiske konkurrencer, som andre tilskuere måtte stå i kø og betale en formue for at få billetter til.

Måske har danske idrætspolitikere og sportsmedier bare de eliteatleter, de fortjener. Og eliteatleterne de kritikere, de fortjener. Men der er i hvert fald plads til professionelle forbedringer både på og uden for banen, når Team Danmark og Danmarks Idræts-Forbund/Danmarks Olympiske Komité skal evaluere den danske indsats i Vancouver og forberede sig til de 22. olympiske vinterlege om fire år i russiske Sochi.

NYT I IDANS VIDENSBANK

Børn og fysisk aktivitet på Vesterbro

Forskningsnotat, der analyserer børns idrætsdeltagelse på Vesterbro ud fra en spørgeskemaundersøgelse foretaget i maj 2007. Notatet gennemgår desuden tilgængelig viden om fysisk aktivitet og trivsel med fokus på udsatte børn samt en litteraturgennemgang af forskningen i de fysiske omgivelser betydning for børn og unges fysiske aktivitet.

Bjarne Ibsen, Jan Toftegaard Støckel og Charlotte Klinker, Institut for Idræt og Biomekanik, Syddansk Universitet, 2010.

Download eller find links til rapporter i vidensbanken på Idan.dk.

Nummer 30 - 31. marts 2010

Udgiver:

Idrættens Analyseinstitut
Kanonbådsvej 12A
1437 København K

Telefon: 3266 1030

E-mail: idan@idan.dk

Hjemmeside: www.idan.dk

Redaktion:

Søren Bang, redaktør
soren.bang@idan.dk

Henrik Brandt, direktør (ansv.)

henrik.brandt@idan.dk

Redaktionen er afsluttet den 31.
marts 2010